

HỒI 3

NGƯỜI ĐẸP LÀM NÁO LOẠN

Mọi người còn đang phân vân, thì Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu vênh vang bước vào, mặt hất lên trời.

Thấy dáng điệu nghênh ngang của họ, quần hùng cau mặt tỏ vẻ không ưa. Kiều Ngũ không đành được gất lên:

- Hai người muốn gì nữa đó? Muốn cắt mặt liệng đi à?

Không thèm trả lời, Kim Bất Hoán đi thẳng tới trước mặt cô gái áo trắng, vòng tay đồng dục:

- Xin chào!

Từ nhược Ngu cũng nhái y theo:

- Xin chào!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, họ không hiểu hai tay mặt mo này lại định giở trò gì?

Cô gái áo trắng đang đứng dậm chân tức tối vì thái độ của gã thiếu niên, chợt bị Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu tới làm trò múa rối, nằng quắc mắt tuôn sự giận dữ ra bằng một câu như búa bổ:

- Cút! Cút đi cho mau!

Từ Nhược Ngu bị tiếng thét của nàng làm cho lúng túng, nhưng Kim Bất Hoán vẫn lì lợm mỉm cười:

- Cô nương có cách gì làm cho tại hạ cút đi thì cô nương cứ làm thử xem!

Vừa nói hần vừa đưa tay ra sau ngoắc ngoắc Từ Nhược Ngu...

Thái độ và lời lẽ của Kim Bất Hoán làm cho tinh thần Từ Nhược Ngu vững lại, hần cũng xông tới:

- Kim huynh đây là hào kiệt võ lâm, ai ai cũng biết tiếng, cô nương vô lễ như thế chẳng khác nào coi như võ lâm dưới mắt không người!

Tuy nhút nhát nhưng lời lẽ của Từ Nhược Ngu cũng khá vững, và càng thấy vững, hần càng tỏ ra đắc chí...

Chờ cho hần nói dứt, cô gái áo trắng nở nụ cười thật tươi:

- Hay lắm, như thế mới thật là anh hùng hảo hán.

Thấy kế của Kim Bất Hoán quả đúng như dự định, Từ Nhược Ngu mừng ra mặt:

- Đã biết thế thì từ rày về sau cô nương đừng có phách lối nữa nhé!

Cô gái áo trắng cười:

- Vâng, vâng, từ nay về sau, tôi không dám như thế ...

Từ Nhược Ngu phồng mũi:

- Phải, phải, nói thế có dễ nghe không!

Cô gái áo trắng lại cười:

- Nhị vị nghĩ coi, tôi là phận gái yếu đuối và mang theo một đứa bé như thế kia thì đâu phải là đối thủ của nhị vị, nhất là đối với nhị vị vốn là kẻ thức thời, biết tiến biết thoái như thế thì tôi đâu lại xem thường được!

Giọng nói của nàng càng lúc càng nghe ngọt lịm, nhất là cái cười, cái cười làm cho họ Từ xiêu hồn lạc phách...

Kim Bất Hoán được trợn nói:

- Đàn bà quần vận yếm mang lại học sách kiêu căng lớn lối, hừ, bộ ở nhà không ai dạy dỗ à?

Cô gái áo trắng chớp mắt:

- Thế anh hùng muốn dạy dỗ giùm tôi?

Kim Bất Hoán ưỡn ngực:

- Chứ sao, cô thấy Từ huynh là người tao nhã, lễ độ rồi muốn khi dễ à? Đâu có được, tuy người biết phép lịch sự như thế, nhưng đâu phải là kẻ để cho người dễ người, phải không thưa Từ huynh?

Thấy Kim Bất Hoán cứ gọi mình hoài, Từ Nhược Ngu lại đâm ra ngao ngán:

- À... à...

Không đợi hẳn nói thành tiếng, cô gái áo trắng liền khoát tay:

- Đã vậy thì thử coi!

Y như thấy đã tới phiên mình, Hoả Hải Nhi xúc tới:

- Có đây!

Kim Bất Hoán quắc mắt:

- Chấp cả hai người nữa đó, tưởng bọn ta sợ à?

Đoạn Hồng đứng lên cười nhạt:

- Kim Bất Hoán, có muốn ta nói rõ không?

Kim Bất Hoán hất mặt:

- Càng hay!

Đoạn Hồng nói một cách ung dung:

- “Hoạt Tài Thần” thân phụ của cô gái này vốn là một tay hào phú, thế nhưng mấy mươi năm nay không có một móng nào trong hắc đạo dám đụng tới ông ta, vậy người có biết tại sao không?

Kim Bất Hoán cười hăng hắc:

- Sợ bạc của lão tâm độc à?

Hắn nói xong câu đĩ định ngửa mặt cười một tràng dài để diễu võ dương oai, không ngờ thấy vẻ mặt của Đoạn Hồng xạm lại, hắn vội nuốt luôn không dám cười ra tiếng.

Đoạn Hồng gặng gặng:

- Nếu muốn nghe thì phải im ặng nhe hay là muốn ồn ào?

Kim Bất Hoán nín luôn.

Đoạn Hồng nói tiếp:

- Sở dĩ không ai dám đụng đến “Hoạt Tài Thần” là vì mấy năm xưa có khá nhiều cao thủ võ lâm, lớp thì tránh thù, lớp thì tránh họa, họ ùa nhau đến tá túc với “Hoạt Tài Thần”. Tuy xem tiền như núm ruột, nhưng ông ta vẫn đối xử tốt với mọi người, cho nên từ đó nhà của ông ta trở thành nơi ngoạ hổ tàng long. Đừng nói ai khác, một người bạn nhỏ đi theo vị cô nương này bữa nay đây, cũng không phải là người dễ ghẹo đâu. Muốn dạy người, coi chừng bị người dạy lại đó!

Kim Bất Hoán chỉ Hoả Hải Nhi:

- Đạo trưởng bảo vị này đây?

Đoạn Hồng hứ lên một tiếng:

- Ngoài vị ấy thì ở đây ai là người bạn nhỏ nữa?

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Tưởng ai chứ tên quý con ấy mà đạo trưởng cũng đem ra làm ông kẹ nhất người! Cho dù có học võ công từ trong bụng mẹ đi chăng nữa, cũng đâu phải kẻ đề so sánh với Thất đại cao thủ võ lâm.

Đoạn Hồng cười khẩy:

- Không tin thì cứ thử xem!

Kim Bất Hoán ưỡn ngực:

- Tự nhiên, ai sợ chứ kẻ này đâu có nhát!

“Hùng sư” Kiều Ngũ không đành được, xua tay áo đứng dậy, nhưng Hoa Tứ Cô đã vội giật giật áo nói nhỏ:

- Làm gì vậy?

Kiều Ngũ hát hàm về phía Kim Bất Hoán:

- Không thấy cái thằng ăn mày chột mắt muốn đánh chú nhỏ ấy sao? Đâu có thể làm thình trước chuyện bất bình ấy chứ!

Hoa Tứ Cô mỉm cười:

- Ở đây không ai can thiệp một phần cũng tại cô ấy kiêu căng, ý người ta chờ xem bản lĩnh của cô ấy đấy. Chỉ có điều lạ là ông chủ nhà họ Lý cũng không thấy nói gì cả, chẳng lẽ ông ta cũng muốn chờ xem như người khác?

Kiều Ngũ cau mày:

- À, tôi cũng hơi lấy làm lạ về chuyện đó ...

Hoa Tứ Cô thấp giọng:

- Đó là Lý tiền bối hơi nghi ngờ chú bé mặc quần áo đỏ kia!

Kiều Ngũ thắc mắc:

- Bằng ấy tuổi thì có gì đâu mà đáng ngại?

Ban đầu tôi cũng nghĩ thế, nhưng sau lại thấy có chuyện lạ. À mà thôi, chờ xem tí

đã.

Trong khi hai người to nhỏ, thì đằng kia Kim Bất Hoán xoắn tay áo vẫn chưa xong. Hắn cứ xắn lên xô xuống một hồi, rồi kéo Từ Nhược Ngu xích ra kê tai nói nhỏ.

Cô gái và Hoả Hải Nhi vẫn đứng làm thình.

Riêng Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư, Đoạn Hồng đạo trưởng vẫn im lìm, nhưng mắt họ cứ âm thầm quan sát Hoả Hải Nhi.

Thấy tình hình đó, Kiêu Ngũ bắt đầu do dự...

Quả là đứa bé có điểm đáng nghi ngờ, tại sao cứ phải đeo mặt nạ? Chỗ này đâu phải chỗ đùa.

Trong lúc đó thì Hoả Hải Nhi cứ nắm chặt tay áo của gã thiếu niên, còn cô gái áo trắng một mặt thì theo dõi hành động của y, một mặt cứ liếc chùng chùng gã thiếu niên...

Kim Bất Hoán nói nhỏ với Từ Nhược Ngu:

- Nè Từ huynh, cơ hội đến rồi đó nghe!

Từ Nhược Ngu hỏi:

- Cơ hội gì?

Kim Bất Hoán càng hạ thấp giọng hơn:

- Đã có cơ hội lên mặt với thiên hạ, thế mà Từ huynh không thấy à? Nó muốn thử sức mình, Từ huynh cứ việc quật ngã tên quý nhỏ đó bằng một vài chiêu thần tốc, tự nhiên con bé đó sẽ phục lãn.

Từ Nhược Ngu do dự:

- Nhưng nó nhỏ quá..., mình... mình làm sao...

Kim Bất Hoán gắt:

- Nhỏ thì nhỏ chứ! Không nghe cái lão quỷ Đoạn Hồng nói sao? Lão đã đề cao như thế thì mình cứ việc đánh ngã, và như vậy là ngon rồi chứ còn gì nữa.

Suy nghĩ một hồi, Từ Nhược Ngu vụt cười:

- Thôi, tôi không mắc bẫy Kim huynh đâu

Kim Bất Hoán trở mắt:

- Nói gì lạ vậy?

Giao đấu với thằng tiểu quỷ đó, thắng thì chẳng nói gì, thua thì chỉ có nước độn thổ! Chắc ăn tại sao Kim huynh không đánh mà lại đùn cho tôi?

Kim Bất Hoán tức tối hỏi gặng:

- Thiệt không đánh phải hông?

Từ Nhược Ngu lắc đầu:

- Cơ hội gọi là “lên mặt” này, tôi xin nhường cho Kim huynh đó!

Kim Bất Hoán gặng lại lần nữa:

- Không ăn năn hé?

Có gì mà ăn năn?

Hừ, thôi là bất thức thời vụ!

Vừa nói, họ Kim vừa ngoe nguẩy bỏ đi.

Khẽ liếc cô gái áo trắng, Từ Nhược Ngu nuốt ực nước bọt và gọi giật Kim Bất Hoán:

- Kim huynh, nói cái này nghe!

Kim Bất Hoán không thèm quay đầu:

- Cái gì?

Từ Nhược Ngu nói mau:

- Thôi, thôi... để tôi đôi phó cho.

Kim Bất Hoán lắc đầu:

- Không, Từ huynh nói nhất định không ăn năn mà!

Từ Nhược Ngu cười gượng:

- Thôi mà, đùa chút đã giận sao? Để tôi đi, nên việc có đền ơn trọng hậu mà!

Kim Bất Hoán suy nghĩ và gật gật đầu:

- Được rồi, đi đi!

Cám ơn, cám ơn

Từ Nhược Ngu vừa nói vừa xung xăng đi trở vô đại sảnh.

Và khi vừa tới, hấn cất cao giọng:

- Vì nghĩ tình và trọng ba vị tiên bối ở Nhân Nghĩa trang, nên không mang khí giới theo, cầm, kiếm gì cũng để ở nhà, nhưng nếu ai muốn ăn thua thì Từ mỗ cũng sẵn sàng ứng phó bằng tay không đây!

Cô gái áo trắng quay lại quắc mắt:

- Hứ, bị chúng xúi rồi phải không?

Hoả Hải Nhi nhích lại gần cô gái:

- Cô nương, để tôi dạy cho hấn một bài học, cô nương hãy giữ cậu này đi!

Cô gái áo trắng háy mắt:

- Hấn đi đâu hấn đi, hông ai ở không đâu mà giữ!

Nói thì nói thế, nhưng cô vói tay níu lấy chéo áo gã thiếu niên chặt cứng.

Gã thiếu niên bảo nhỏ:

- Cứ đến đâu là gây chuyện đến đó! làm gì mà kỳ cục quá!

Cô gái áo trắng nguýt dài:

- Chứ ai mà quá như cục bột vậy, thiên hạ đánh gò má trái thì đưa gò má phải ra cho đánh tiếp, tôi không chịu để ai khi dễ hết!

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Thiệt là kỳ cục, giỏi làm thì giỏi chịu đấy nhe!

Cô gái hứ một tiếng:

- Chứ hông ai bảo ai chịu đâu ...

Nàng lại nguýt thêm cái nữa, nhưng tay cứ nắm chặt chéo áo gã chẳng buông.

Trong khi đó, Hoả Hải Nhi đã xốc lên chống nạnh dòm chăm bằm Từ Nhược Ngu và hắt hàm:

- Đánh đi chứ, còn chờ gì nữa?

Từ Nhược Ngu lại lúng túng:

- Từ mỗ không muốn, nhưng...

Đánh thì đánh, đừng có nhiều chuyện!

Vừa nói, Hoả Hải Nhi vừa phóng dựng chân lên, xáng cho họ Từ một bạt tai đánh bốp!

Từ Nhược Ngu bắt phòng không sao tránh kịp, mà thật sự thì Hoả Hải Nhi lại ra tay nhanh quá...

Họ Từ vừa thẹn vừa giận, nổi hung lên, chồm tới vung tay đánh lại, nhưng dù cố gắng cách nào vẫn không chạm được đối phương.

Thật là lạ, không biết bằng thủ pháp gì, Hoả Hải Nhi hai tay cứ múa loạn xạ, coi như là những đũa nhỏ đánh lộn ngoài đường. Tuy nhiên trong chiêu thức kỳ dị đó, không ai thấy được kẽ hở, cũng vì thế mà họ Từ khó lòng đánh trả.

Không hiểu tại sao, Từ nhược Ngu y như bị chiêu pháp của đối phương làm rối loạn, xoay quanh mãi vẫn không đánh trả được cái nào.

Đứng ở ngoài nhìn vào, thấy bóng hồng cứ chớp lên chớp xuống, nhưng nếu trông thật kỹ thì thân pháp của Hoả Hải Nhi thật ung dung..

Hoa Tứ Cô bảo Kiều Ngũ:

- Huynh thấy chưa, thấy cái lạ của chú bé ấy chưa?

Kiều Ngũ cau mày:

- Lạ quá, lối đánh gì mà tôi chưa từng thấy bao giờ!

Hoa Tứ Cô nói:

- Chính vì thế mà chắc chắn chú bé này không phải tầm thường đâu.

Kiều Ngũ cau mày làm thỉnh theo dõi

Một chập, Hoa Tứ Cô lại nói:

- Hình như là chú bé không muốn cho người khác biết môn phái của mình, nhưng cứ theo cách đó thì họ Từ ắt phải bại.

Kiều Ngũ gật gật đầu:

- Đã vậy mà từ Nhược Ngu lại lo trau chuốt để đánh cho đẹp hoài, thì làm sao mà không bại được.

Quả thật đây là cái tật lớn của họ Từ, bất cứ trong trường hợp nào cũng cố làm cho chiêu thức củ mình đẹp mắt. Y như là một chiêu thức nào khó coi thì dầu chết cũng không sử dụng.

Chợt thấy Hoả Hải Nhi tung ra một lượt ba thức, một trên đầu, một phía dưới và một ngay giữa bụng Từ Nhược Ngu.

Hoa Tứ Cô nói nhỏ:

- Phải trả lại bằng “thiết ngư canh địa”...

Không ngờ Từ Nhược Ngu bỏ tréo chân một bên, uốn ngửa mình tránh bằng thế “xuân phong ngự liễu”, vì thế “thiết ngư canh địa” tuy hay nhưng lại không đẹp, và cũng vì thế, mặc dù không bại, họ Từ cũng phải một phen xính vính...

Kim Bất Hoán lắc đầu:

- Thật là ngỗ ngược! Đền chết vẫn không thôi lo cái đẹp...

Ngay lúc đó chợt thấy Lãnh Tam đờ lão già mặt vàng như bệnh ra đứng sát bên Lý Trường Thanh và hai người vừa theo dõi trận đấu vừa thì thầm trao đổi...

Lý Trường Thanh hỏi:

- Đại ca thấy rõ không?

Tề Trí trầm ngâm:

- Chắc được bảy phần...

Kiều Ngũ ngạc nhiên hỏi nhỏ Hoa Tứ Cô:

- Chuyện gì lạ nhỉ?

Hoa Tứ Cô thở dài:

- Huynh xem, Hoả Hải Nhi đánh tuy không có phương thức gì cả nhưng không nhận được kẽ hở trong chiêu thức, nếu không phải người có mấy mươi năm căn bản võ công, thì làm sao dám dùng cách đó?

Kiều Ngũ cau mặt:

- Nhưng hấn chỉ độ chín mười tuổi thôi mà!

Hoa Tứ Cô tặc lưỡi:

- Vậy mới nói, một đứa bé chín mười tuổi, làm sao lại có khoảng mấy mươi năm căn bản võ công? Chỉ trừ ra hấn không phải tuổi nhỏ, mà tại vì thân hình bé nhỏ, với lại hấn đeo mặt nạ thành ra khó đoán!

Kiều Ngũ cau mặt lầm bầm:

- Mấy mươi năm căn bản võ công... mà lại là đứa bé độ mười tuổi...

Như chợt nhớ ra một người, Kiều Ngũ vụt kêu khê:

- Hay là bà ta...

Hoa Tứ Cô vẫn điềm nhiên:

- Tám phần mười là thế!

Kiều Ngũ vỗ tay đánh bốp:

- Hèn nào bao nhiêu năm nay, bà ta biến mất trong giang hồ, không dè bà ta lại ẩn thân trong nhà của “hoạt tài thần”...

Khê liếc nhanh Thiên Pháp đại sư, Kiều Ngũ thấp giọng hơn nữa:

- Không biết lão sư này có thấy được manh mối hay chưa, nếu không thì e rằng...

Hoa Tứ Cô chận nói:

- Không riêng gì Thiên Pháp đại sư, luôn cả Liễu Ngọc Như, Đoạn hồng đạo trưởng e rằng...

Hoa Tứ Cô nói chưa dứt, vụt thấy Thiên Pháp đại sư đứng dậy về mặt trầm ngâm từ từ bước lại trận đấu...

Thình lình nghe cô gái áo trắng la lên:

- Mau!...

Cô gái vừa la thì Hoả Hải Nhi cũng vút lên tức khắc, tiếng “mau” vừa dứt thì bóng hồng của hắn đã quật về phía Từ Nhược Ngu...

Trận chiến biến nhanh khi Hoả Hải Nhi đánh ra một chiêu thức lạ lùng...

Phi Long Thức!...

Tiếng kêu thất thanh của Lý Trường Thanh chưa dứt, thì Từ Nhược Ngu đã la lên một tiếng ngã dài ra đất.

Tuy nhiên nhờ công lực khá cao, cho nên vừa té, Từ Nhược Ngu đã áp dụng ngay thế “yến Thanh thập bát phiêu” lăn mình như con vượn thoát cái đã ra ngoài mây trượng, và họ Từ tung mình đứng dậy thoát hiểm, nhưng tinh thần y như bị mất hết, hắn đứng sững nhìn Hoả Hải Nhi trên trời.

Cô gái áo trắng lại la lên:

- Chạy!

Một tay nắm áo gã thiếu niên, một tay kéo Hoả Hải Nhi, cô gái áo trắng chạy bừa..

A Di Đà Phật!

Tiếng Phật hiệu trầm trầm rờn rợn, Thiên Pháp đại sư phóng mình lên chắn ngang trước cửa...

Thân hình đã cao lớn, chiếc áo cà sa lại phàn phật tung theo gió, Thiên Pháp đại sư đứng sững như một vị thiên thần...

Cô gái áo trắng không nói không rằng, kéo gã thiếu niên và Hoả Hải Nhi chạy tránh một vòng...

Nhiều bóng nhoáng lên, Lãnh tam, Đoạn Hồng, Liễu Ngọc Như, Kim bát Hoán và Từ Nhược Ngu đã tạo thế vòng cung xoắn ba người vào giữa...

Gã thiếu niên thở dài nói nhỏ:

- Thấy chưa? Còn lớn mật nữa thôi? Đã biết người ta sẽ thấy được lai lịch của bà ta, tại sao lại còn dốt tới đây để làm chi?

Cô gái áo trắng phụng phịu:

- Tại ai? Người ta đi kiếm muốn gần chết, bây giờ cái gì cũng dám hết!

Nhưng nàng lại nghinh mặt về phía vòng vây:

- Các vị làm gì thế?

Thiên Pháp đại sư trầm giọng:

- Cô nương đã thừa biết sao còn hỏi làm chi?

Cô gái áo trắng quay lại phía Lý Trường Thanh:

- Lý nhị thúc, coi khách của nhị thúc đó, nhị thúc để họ bức bách cháu thế à?

Lý Trường Thanh khẽ liếc về phía Tề Trí y như là sự việc quá nghiêm trọng làm ông không dám mở lời. Nhưng sắc mặt Tề Trí cũng trầm trầm không kém và cũng chẳng hé răng nói nửa lời...

Quần hùng vẫn siết vòng vây, nhưng họ cũng không hở miệng, họ đợi vị tiên bối được mệnh danh là “thiên hạ đệ nhất trí” giải quyết.

Không khí thật nặng nề, chỉ rõ sự việc đã đến lúc quá trầm trọng.

Thật lâu, Tề Trí mới chậm rãi mở lời:

- Chu Thất Thất, của cái, tài sản của Nhân Nghĩa Trang này, phần lớn là của lệnh tôn viện trợ, và vốn xem nhau như chỗ thân tình, cô nương muốn đi muốn ở, không ai có quyền ngăn cản cô.

Cô gái áo trắng, tức là người mà Tề Trí gọi là Chu Thất Thất, nghe nói thở dài nhẹ nhõm, nhưng Thiên Pháp đại sư đã nhích lên, vẻ mặt ông ta nặng trĩu trầm...

Tề Trí nói luôn:

- Tuy nhiên người đi cùng với Chu cô nương thì cần phải ở lại đây, không ai có quyền đem đi hết!

Chu Thất Thất chớp chớp mắt chỉ gã thiếu niên:

- Lão gia nói người này à? Hắn có lỗi gì?

Tề Trí lắc đầu:

- Không phải!

Chu Thất Thất lại chớp mắt:

- Nếu không phải hắn thì con bé này à? Nó là con hầu của tôi, để nó lại làm gì? Để nó hầu lão gia à?

Tề Trí gằn giọng:

- Sự việc đã như thế, Chu cô nương còn đùa được sao?

Chu Thất Thất lắc đầu nhè nhẹ:

- Tề lão gia nói gì mà tôi không hiểu?

Tề Trí cười nhẹ ;

Không hiểu? Lãnh Tam, gỡ tờ cáo thị kia trao cho Chu cô nương xem!

Lãnh Tam quay trở ra hành lang

Chu Thất Thất nắm chặt tay gã thiếu niên, tay nàng bắt đầu run, nhưng miệng vẫn mỉm cười.

Lãnh Tam quay vào mang theo tờ cáo thị. Tờ cáo thị này cũng đã khá cũ y như tờ cáo thị về Lai Thu Hoàng.

Tề Trí tiếp lấy và cười gằn:

- Tờ cáo thị này dán ở đây đã bảy năm rồi, tưởng phải cứ dán hoài, không ngờ hôm nay gỡ được!

Chu Thất Thất chớp chớp đôi mắt:

- Đó là cái gì thế?

Tề Trí nghiêm giọng:

- Đã biết hay chưa biết, cô nương cũng cứ xem!

Vừa nói, ông ta ném tờ cáo thị lại ngay trước mặt nàng.

Chu Thất Thất lượm lên thấy viết:

- “Hoa Nhị Tiên, người duy nhất sống sót trong “thập tam thiên ma” sau trận Hoàn Sơn vì người này đã biệt tích trước ngày xảy ra trận Hoàn Sơn, và do đó đã lâu không ai biết tung tích...”

Người này khoảng năm mươi lăm, sáu mươi tuổi nhưng vóc dáng thì y như gã đồng tử, ưa thích màu hồng. Lai lịch về võ học thì không rõ, hình như được chân truyền của chủ nhân “ngũ đại ma cung” hồi 60 năm về trước.

Hoa Nhị Tiên bình sinh không dùng binh khí, nhưng khinh công cao tuyệt, chưởng lực âm độc. Đương thời đứng vào hàng thứ sáu trong võ lâm. Ngũ Đài sơn Ngọc Long đại sư, Hoa Sơn Liễu Phi Tiên, Giang Nam đại hiệp Đàm Thiết chưởng đều chết về tay người này.

Mười năm về trước, thiên hạ đồn Hoa Nhị Tiên chết ở bên Hoàng Hà, nhưng chỉ trong vòng một năm, những ai có cừu thù với Hoa Nhị Tiên thì toàn gia đều chết do độc chưởng của bà ta, cho đến nay ngót 150 người chết. Đối với người này, dù chỉ một chút thù nhỏ, thì dù khó khăn cách mấy y cũng tìm cách báo thù

cho được mới thôi. Chủ nhân Nhân Nghĩa trang đã từng xem xét các vết thương của người chết, đã chứng thực do độc chưởng của người ấy!

Cứ theo lời đồn thì thuở nhỏ, người này từng chịu nhiều uất hận, từng bị người nhốt trong lồng suốt tám năm, do đó mà thân hình không cao nổi và cũng vì thế mà tính tính cực kỳ độc ác...

Ai bắt sống hoặc giết được Hoa Nhị Tiên, sẽ được thưởng năm ngàn lạng bạc”

Chu Thất Thất cảm tám cáo thị, nhưng chỉ để cho Hoả Hải Nhi và gã thiếu niên xem, còn nàng thì cũng chụm đầu, nhưng đôi mắt dòm chừng ra bốn phía.

Nàng trông ra phía ngoài, thấy tám tên kỵ sĩ đã xuống ngựa sẵn sàng.

Quần hùng đã siết vòng vây, chủ nhân Nhân Nghĩa trang vẫn trầm trầm không

nói...

Chu Thất Thất chột ghé tai gã thiếu niên:

- Hôm nay thoát khỏi đây hay không đều là nhờ công tử đây!

Gã thiếu niên thở ra:

- Chuyện đã thế này, tôi cũng bó tay mà thôi!

Chu Thất Thất gắt nhỏ:

- Không lo được cũng phải lo. Quên rồi à? Ai cứu mạng công tử đó? Đừng vong ân bội nghĩa chứ!

Gã thiếu niên thở dài không nói...

Chu Thất Thất chột từ từ đứng dậy:

- Vị mà được gọi là “chưởng trung thiên ma” đây quả có ác độc như thế không?

Tề Trí cười nhẹ:

- Chu cô nương đã biết rồi, còn hỏi làm chi nữa?

Chu Thất Thất liếc nhanh Hoả Hải Nhi:

- Xem chừng ở đây người ta đã nhận người là “Chưởng trung thiên ma” Hoa Nhị Tiên rồi đây!

Hoả Hải Nhi cười hăng hắc:

- Thật là chuyện tức cười!

Chu Thất Thất lại ngó gã thiếu niên:

- Tức cười hay không tức cười cũng chẳng sao. Tôi chỉ biết rằng suốt bảy năm nay bà ta không rời tôi nửa bước. Nếu trong bảy năm nay, bà ta có làm điều gì ác, tôi xin chịu đứt đầu!

Nàng nói lớn y như là nói với mọi người, nhưng mắt nàng rõ ràng chỉ là nói riêng với gã thiếu niên. Song gã ta chỉ tặc lưỡi cúi đầu, không biểu lộ ý kiến.

Thiên Pháp đại sư quát lớn:

- Không cần biết chuyện giết chóc năm rồi là ai, nhưng chỉ vào mối thù của Ngọc Long sư thúc, bản tăng cũng khó thể dung tha y thị được rồi.

Liễu Ngọc Như tiếp lời:

- Đúng, chính tôi, ... chính tôi...

Mi mắt nàng ửng lên, dường như nhắc đến cựu thù làm nàng xúc động

Ai không để cho tôi rửa thù của cô tôi, tôi sẽ sống chết với người đó.

Đôi mắt nàng chăm chăm vào Chu Thất Thất, ý chừng câu nói đó chỉ dành cho cô gái ấy...

Kim Bất Hoán liếc mắt cho Từ Nhược Ngu, họ Từ liền xông tới:

- Từ mỗ tuy không thù oán gì với Hoa Nhị Tiên, nhưng con người âm độc như thế thì ai ai cũng phải giết!

Hoả Hải Nhi trề môi:

- Bại tướng mà cũng châu mỏ vào nữa à?

Từ Nhược Ngu đỏ mặt làm thinh...

Kim Bất Hoán rước nói:

- Từ huynh vì nhất thời khinh địch, chỉ thua nửa chiêu, việc đó đâu có thể kể được.

Từ Nhược Ngu được trốn nói theo:

- Phải, vì thấy hấn nhỏ bé nên ta không nở buông sát chiêu đấy thôi.

Chu Thất Thất cười lạt:

- Nếu người này đúng là Hoa Nhị Tiên, thì người này giờ còn đứng nói chuyện được à? Hừ, nói không sợ thụt lưỡi!

Từ Nhược Ngu lại đỏ mặt ầm ớ...

Kim Bất Hoán lại phải đỡ lời:

- Phải, “chưởng trung thiên ma” Hoa Nhị Tiên võ công không phải tầm thường. Nhưng vì võ lâm trừ hại, bọn này đâu nhất thiết cứ đánh tay đôi? Và một khi những kẻ ở đây xông lên một lượt, thì liệu có mạnh được không chứ?

Lý Trường Thanh ngo Chu Thất Thất thở dài:

- Hoa các hạ nên nghe lời khuyên của lão phu mà bó tay chịu trói và Chu cô nương cũng nên lấy lẽ phải là hơn.

Chu Thất Thất dậm chân: - Lý nhị thúc cũng cho đây là Hoa Nhị Tiên nữa à?
Lý Trường Thanh cười nhẹ: - Chu cô nương vẫn còn muốn cưỡng lý nữa sao?
Chu Thất Thất nghiêm giọng: - Nếu không phải thì sao?

Kim Bất Hoán lớn tiếng: - Lột mặt nạ xuống ta xem, nếu quả là một đứa bé, thì Lý lão tiên bối sẽ chịu lỗi! Chu Thất Thất gằn giọng:

- Được rồi, lột mặt nạ cho họ xem đi!

Xem đây!

Hoả Hải Nhi vừa la vừa đưa tay lột phăng chiếc mặt nạ.

Tất cả mọi người thiếu điều buột miệng kêu lên kinh hãi.

Chiếc mặt nạ vừa rơi xuống, một bộ mặt thật hiện ra, một bộ mặt non choẹt bầu bĩnh trắng hồng như một quả đào non, bộ mặt ngây thơ của đứa bé lên mười.

Chu Thất Thất cười hăng hắc:

- Các vị xem rõ chưa? Một đứa bé da còn mặng sữa, không dè làm cái trò mặt nạ lại được tôn lên làm một nhân vật khét tiếng võ lâm.

Vừa nói nàng vừa kéo tay Hoả Hải Nhi và gã thiếu niên ngạo ngễ bước ra khỏi

cửa.

Quần hùng há hốc mồm đứng lặng không một ai nhúc nhích.

Chu Thất Thất đi mau ra cửa, dáng điệu nàng hơi hấp tấp...

Tề Trí vụt quát lên:

- Đứng lại!

Tiếng Tề Trí vừa quát lên thì Chu Thất Thất đã nhún chân kéo bay Hoả Hải Nhi lên lưng ngựa, đồng thời giật mạnh tay áo gã thiếu niên nói rất mau:

- Đồ vô lương tâm! Sinh mạng của hai chúng ta giao cho ngươi đó!

Nhiều chiếc bóng vù vù bắn ra, dẫn đầu là Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như...

Ban đầu ai cũng khựng lại, đến chừng nghe tiếng quát của Tề Trí, họ chợt giật mình biết rằng chuyện còn nhiều uẩn khúc, cho nên họ cũng một loạt rượt theo.

Chu Thất Thất và Hoả Hải Nhi đã ngồi được trên yên, nhưng ngựa vẫn chưa kịp cất vó, thêm vào đó quần hùng khinh công cực kỳ mau lẹ, xem chừng rất khó thoát ra được khỏi công.

Gã thiếu niên bối rối đứng bất động khi cô gái thét bên tai chàng, đến chừng nghe gió động sau lưng thì Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như đã tới sát bên mình.

Hắn thở hắt một hơi dài và thông hai tay quạt ngược ra sau.

Mặc dù không quay đầu lại, nhưng y như có một con mắt sau lưng, chưởng lực của gã thiếu niên nhằm trúng ngay Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như y như là nhắm trước.

Chưởng lực của gã từ ống tay tuôn ra quá mạnh, Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như tự nhiên là phải lo cho thân mình hơn là đuổi địch...

Cả hai trụ mình đứng lại, đồng thời vung mạnh đôi tay đối kháng...

Hai tiếng rú cùng phát một lượt, ai cũng định ninh gã thiếu niên sẽ dẹp lép dưới chưởng lực của hai nhân vật thành danh, không ngờ vừa dứt tiếng rú thì Liễu Ngọc Như bật ngựa ra sau lộn liên tiếp hai vòng, còn Thiên Pháp đại sư chỏi mạnh hai chân thụt lui luôn ba bốn bước...

Cứ mỗi một bước của ông ta, gạch nát ra từng mảnh, chứng tỏ ông ta đã dùng hết sức để lấy đà...

Dựa vào sức phản phong, gã thiếu niên vừa quạt chưởng vừa bay mình tới trước...

Ngay lúc đó Chu Thất Thất đã ngồi lên yên ngựa, Hoả Hải Nhi còn đứng dưới buộc lại vòng yên, đến khi thấy gã thiếu niên phát động thế công, Chu Thất Thất vội thúc mạnh đôi chân, con tuấn mã chồm lên phóng vó...

Chân thì thúc ngựa, tay thì kéo lấy Hoả Hải Nhi, vừa vặn gã thiếu niên vừa bay ra, Hoả Hải Nhi chụp lấy tay chàng, cả ba người giăng thẳng một giây theo sức ngựa bay vù ra công.

Một kẻ ngồi trên yên ngựa, hai kẻ nắm lấy tay nhau giăng giăng như ba con én châu cánh lướt nhanh, nếu không phải vì câu chuyện kinh người vừa mới xảy ra thì đây quả một cuộc biểu diễn cực kỳ ngoạn mục.

Quần hùng còn đang tức giận, nhưng đứng trước cảnh phi thân lạ lùng như thế, làm cho họ nhất thời sững sốt đứng há mồm trôn trời.

Liễu Ngọc Như bị lộn mấy vòng, tuy không bị đe dọa tính mạng, nhưng sức lực bị giảm khá nhiều, và cũng vì quá sợ hãi, làm cho nàng đứng vịn vào vách thở ra từng hơi một, ngực nàng phồng lên phồng xuống, dáng cách hết sức mệt nhọc...

Thiên Pháp đại sư xừng vừng, da mặt từ đỏ sang xanh, và ông vụt thở hắt một hơi, khoé miệng rỉ ra hai giòong máu. Thật ra, nếu lúc này ông cũng chịu té

như Liễu Ngọc Như thì cũng không đến nỗi, chỉ vì thể diện cho nên ông ta đã cố vận hết chân lực để đứng vững, do đó làm cho khí huyết dồn lên ói máu...

Lúc bấy giờ tám tên đại hán của Chu Thất Thất cũng đã lên hết trên lưng bảy con ngựa còn lại, họ giàn thành hai đội, trước bốn sau ba, nhóng theo ngựa của nàng.

Họ quyết làm thành đội hậu vệ để cản đường cho chủ, vì họ biết rằng Nhân Nghĩa trang và đám hào kiệt này không bao giờ nặng tay với họ là kẻ vô can.

Tề Trí vịn tay Lý Trường Thanh bước ra kêu lớn:

- Rượt theo mau, trễ là hỏng hết!

Vừa nói ông ta vừa liếc Đoạn Hồng, Đoạn Hồng húng hắng ngó lơ đi chỗ khác làm như không thấy...

Tề Trí lại quay qua phía Từ Nhược Ngu, Từ Nhược Ngu lại ngó Kim Bất Hoán, họ Kim cười trơ trên:

- Hai chúng ta vốn không thù oán thì đuổi theo làm chi!

Liễu Ngọc Như và Thiên Pháp đại sư thấy công lực của hai người như thế mà còn thiếu điều muốn mất mạng với gã thiếu niên, tự nhiên họ không còn tinh thần đâu để nói chuyện đuổi theo kẻ địch.

Tề Trí thất vọng quay sang hướng Kiều Ngũ.

Kiều Ngũ bản thân:

- Lột mặt nạ ra rõ ràng là một đứa bé, thế tại sao tiền bối còn muốn đuổi theo?

Tề Trí thờ ra:

- Đã có một mặt nạ bên ngoài, tại sao lạ không thể có thêm lớp mặt nạ bên trong? Giỏi thuật dị dung thì có khó gì?

Chợt hiểu, Kiều Ngũ gật đầu:

- À, à ra thế...

Độ chừng thiên hạ đi xa rồi, Kim Bất Hoán làm bộ dậm chân:

- Sao tiền bối nói chậm thế? Chậc, Từ huynh, chúng ta mau đuổi theo, mau!

Rồi không chờ ý Từ Nhược Ngu, Kim Bất Hoán lôi tuốt hấn đi ra...

Hoa Tứ Cô lắc đầu cười khinh khỉnh:

- Từ Nhược Ngu bị tên đó bám hoài, thế nào cũng bị xuống hố một lần!

Kiều Ngũ nói:

- Để tôi đi xem sao...

Hoa Tứ Cô kêu với:

- Ngũ ca, coi chừng mắc bẫy...

Nhưng Kiều Ngũ đã ra tới ngoài xa, Hoa Tứ Cô dặmchân quay lại:

- Chuyện tiền bồi dặn dò, tôi xin ghi nhớ...

Và nàng quày quả đi theo Kiều Ngũ, không kịp nói hết lời...

Xem chừng Hoa Tứ Cô lo lắng cho an nguy của Kiều Ngũ hơn mọi việc.

Liễu Ngọc Như vượt vượt đi lại gần Thiên Pháp đại sư:

- Đại sư bị thương nhiều ít?

Vừa then vừa giận, Thiên Pháp trả lời cộc lốc:

- Ai bị thương? Nó bị thương chứ ai?

Liễu Ngọc Như thở ra:

- Đối với Ngũ Đài Sơn và Hoa Sơn, hấn là kẻ thù không đội trời chung, chúng ta cần hợp sức, ý đại sư ra sao?

Chùng như còn tức quá, Thiên Pháp đại sư vùng vằng:

- Ta không hợp sức với ai cả!

Vừa nói ông vừa phát tay áo đi ra, nhưng qua khỏi hành lang hai chân lại bắt đầu xính vính...

Liễu Ngọc Như thở dài, chạy theo đỡ lấy ông ta:

- Mưa tuyết đang xuống mạnh, đại sư hãy để tôi đưa đi!

Thiên Pháp đại sư mím miệng thở dài sườn sượt...

Tề Trí trông theo chán nản:

- Anh hùng võ lâm như thế ư?

Trận gió mạnh tạt qua, Lãnh Tam và Lý Trường Thanh lật đật diu đỡ Tề Trí vào trong...

Ngồi yên nơi đại sảnh, Lý Trường Thanh mới nói:

- Cuộc diện hôm nay thật khá gay go, tuy nhiên, ngoài thất đại cao thủ ra, vẫn hãy còn nhiều anh hùnghiệp nghĩa...

Tề Trí khẽ rùng mình:

- Ái chà, tuyết rơi nhiều quá. Nhị đệ này, đóng cửa lại đi...

Lý Trường Thanh chậm chậm đứng dậy đóng cửa, và từ bên ngoài, giữa trời mưa tuyết rơi, chợt nghe có tiếng ca văng vẳng:

- Mưa tuyết mênh mông, mưa tuyết ngập trời...

Cổ nhân đâu rồi, hỡi cổ nhân ơi...

Rượu hãy còn đây, vẫn bầu rượu cũ...

Chân trời góc bể, dòng lệ rơi rơi...

Tiếng ca thê thiết kéo dài như không gian vô tận, giọng ca ai oán náo nùng thấm đượm hơi men lãng đãng xa xa gần gần như một linh hồn ẩn hiện chập chờn ...

Lý Trường Thanh đứng dựa mình bên khung cửa, đôi mắt mơ màng như gọi hồn về tận đâu đâu.... Và ông chợt thở dài, vành mi khô khấp long lanh ngấn lệ...

Kim Bất Hoán kéo Từ Nhược Ngu ra khỏi cổng Nhân Nghĩa trang, nhắm hướng Nam đi thẳng.

Liếc thấy dấu ngựa dẫn về phía Tây Bắc, Từ Nhược Ngu hỏi:

- Kim huynh, họ chạy ngã Tây Bắc, sao mình xuống phía Nam?

Kim Bất Hoán cười:

- Đồ điên, ai theo họ làm chi? Mình chỉ dựa vào lý do đó để đi chứ ở đó làm gì cho chán?

Từ Nhược Ngu đã phải theo hấn, nhưng miệng cứ cắn nhằn:

- Đã nói rượt theo, thì phải rượt theo chứ sao lại đi ngã khác...

Kim Bất Hoán cự lại:

- Không thấy võ công của gã thiếu niên đó à? Rượt theo rồi làm gì người ta chứ?

Từ Nhược Ngu hơi buồn:

- Gã thiếu niên đó lợi hại thật, không ngờ hấn có bản lĩnh như thế, thảo nào cô bé đó lại không quán quýt theo hấn...

Kim Bất Hoán háy mắt:

- Nói nghe như là ghen vậy?

Từ Nhược Ngu đỏ mặt:

- Kệ nó, cho dù nó giỏi đến đâu nhưng nó đã chọc cho thiên hạ nổi giận rồi, không sớm thì muộn họ cũng xé ba nó...

Vừa nói đến đó chợt thấy từ phía Nam hơn mười con tuần mã xa xa phi nước đại, những kẻ ngồi trên yên vận áo choàng đen lất phất trong mưa tuyết...

Kim Bất Hoán sáng mắt:

- Có đường rồi, đang cơn mưa tuyết mà họ phi ngựa như thế thì có lẽ họ có chuyện cấp bách lắm. Ta có thể làm ăn được đây!

Chỉ trong chớp mắt, đoàn người ngựa đã tới sát bên, dẫn đầu là một gã đại hán có râu quai nón vung roi quát lớn:

- Tránh ra mau, không sợ chết à?

Kim Bất Hoán đứng chắn ngang giữa đường:

- Ta là Kim Bất Hoán, một kẻ không muốn sống đây, cứ cho ngựa dậm chết ta đi!

Gã có râu quai nón vút roi, cả đàn ngựa đều dừng lại...

Gã xuống ngựa, tươi cười:

- Tưởng ai hoá ra là Kim đại hiệp, Triển mỗ có lời xin lỗi nhé!

Chợt nhận ra lão râu quai nón là Triển Anh Tông, tổng tiêu đầu “Uy Võ tiên cục”, Kim Bất Hoán vỗ tay:

- A, thì ra là tổng tiêu đầu, đi đâu mà rầm rộ thế? Bị trộm rồi à?

Triển Anh Tông lắc đầu:

- không, nhưng xét ra còn ác hơn là trộm đạo nữa. Thật không dấu chi Kim đại hiệp, “Uy Võ tiên cục” chúng tôi tuy không giỏi chi, nhưng nhờ bằng hữu võ lâm chiếu cố nên chưa từng sơ thất điều chi. Chỉ vì tối hôm qua có một con mụ điên vô can vô cớ giật xé lá cờ của tiên cục, cho nên vì danh dự, vì uy tín làm ăn, Triển mỗ quyết chạy theo dạy cho ả một bài học, để cho... để cho tiên cục không mất mặt với thiên hạ!

Kim Bất Hoán loá mắt như được vàng:

- Cái con mụ mà tổng tiêu đầu nói đó có phải là cô gái mặc áo choàng trắng dẫn theo cậu bé mặc áo đỏ phải không?

Triển Anh tông vỗ tay:

- Đúng rồi, nó đó. Chẳng hay Kim đại hiệp có biết bọn chúng đi hướng nào không nhỉ?

Kim Bất Hoán không đáp, cứ nhìn chòng chọc vào chiếc áo choàng lông thú đen mượt của họ Triển và vệt thờ dài:

- Chà, tổng tiêu đầu mua cái áo ấy ở đâu mà đẹp thế? Mặc đã oai vệ mà lại còn ấm lắm nhỉ, nhất định cần rằng nhịn ăn mua một chiếc mới được!

Như đã đi guốc trong bụng người đối diện, Triển Anh Tông cười phăng chiếc áo trao cho Kim Bất Hoán:

- Nếu không chê là cũ, xin Kim đại hiệp hãy tạm dùng đỡ.

Kim Bất Hoán nở mũi:

- Aáy ấy, làm vậy Kim mỗ đâu dám...

Miệng thì nói vậy nhưng tay thì chụp lấy ngay chiếc áo...

Triển Anh Tông gượng cười:

- Có chi đâu... Nếu Kim đại hiệp vui lòng chỉ giùm ngõ của con a đầu đó thì sau này Triển mỗ không dám quên ơn.

Choàng chiếc áo vào mình cẩn thận, Kim Bất Hoán chỉ tay qua hướng Bắc:

- Bọn chúng đi ngõ này, phải đuổi theo mau mới kịp.

- Đa tạ!

Chỉ hai tiếng buông ra gọn lỏn rồi Triển Anh Tông nhảy lên lưng ngựa vút roi, đoàn kỵ mã phi nhanh về hướng Bắc.

Từ Nhược Ngu lắc đầu:

- Đã có chiếc áo choàng của gã thiếu niên, bây giờ thêm một cái nữa choàng ra ngoài, Kim huynh không thấy quá dư sao?

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Đâu dư nhiều! Họ Kim này trọn đời chỉ sợ thiếu chứ chưa bao giờ sợ dư cả

...

Và hấn vọt nheo mắt nhìn ra phía trước:

- Ủa, lạ không cả? Lại đến nữa...